

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Ved det yderste Hav.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 320. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-idm140429411658864/facsimile.pdf> (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

skinnede røde og blaa, det var et evigt, storartet Fyrværkeri og Sneen lyste, Natten her var een lang blussende Dæmring; paa den klareste Tid kom Skarer af de Indfødte, underlige at see i deres haarede Skindklæder, og paa deres Slæder, som vare tømrede af Iisstykker; de bragte Skind i store Bunker og Sneehusene fik derfra varme Gulvtæpper; Skind blev Tæppe og Dyne, som Matroserne redte sig til Seng under Sneekuplen, mens det udenfor gnistrende frøs, som vi ikke kjende det ved vor strengeste Vintertid. Hos os var det endnu Elleraarsdags, det tænkte de paa deroppe; de huskede paa Solstraalerne i Hjemmet og paa det rødgule Løv, som hang paa Træerne. Uhret viste at det var Aften og Sovetid, og i et af Sneehusene strakte sig allerede To for at hvile; den Yngste havde med sin bedste, rigeste Skat hjemmefra, den Bedstemø'er før Afreisen gav ham med, det var Bibelen. Hver Nat laas den under hans Hovedgjerde, han vidste fra Barndomsaarene af, hvad der stod i den; hver Dag læste han et Stykke, og paa hans Leie kom ham tidt saa trøstende i Tanker de hellige Ord: »Vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, vilde jeg boe ved det yderste Hav, Du skulde dog føre mig og din høire Haand holde mig fast!« – og under Sandhedens Ord og Tro lukkede han Øinene, Søvnen kom og Drømmen kom, Aandens Aabenbarelse i Gud; Sjælen var den levende under Legemets Hvile; han fornem det, det var som Melodier

7 Sneekuplen] Sneekuppelen n. – mens] medens D. 12 et] eet n. 18 Tanker] Tanke n, Tanker A, Tanks C, Tanks D. 19 ved hos] n. 20 høire] høiere n. 25

og blaa; det var et evigt storartet Fyrværkeri! og Sneen lyste, Natten [heretter her overstrøget e] var een lang blussende Dæmring. Paa den klareste Tid kom Skarer af de Indfødte, underlige at see i deres haarede Skindklæder og paa deres Slæder, der vare tømrede af Iisstykker. De bragte Skind i store Bunker og Sneehusene fik derfra varme Gulvtæpper; Skind blev Tæppe og Dyne, som Matrosen redte sig til Seng under Sneekuppelen, mens det udenfor gnistrende frøs, som vi ikke kjende det i [rettet fra ved e] vor strengeste Vintertid. Hos os leenede [tilføjet e] var det endnu Elleraars Dage, det tænkte de paa deroppe, de huskede paa Solstraalerne i Hjemmet og paa det rødgule Løv, som hang paa Træerne. Uhret viste, at det var Aften og Sovetid, og i et af Sneehusene strakte sig allerede to Mænd [tilføjet e] for at hvile; den yngste havde med sin bedste og rigeste Skat hjemmefra, den Bedstemø'er før Afreisen gav ham [her med overstrøget e], det var Bibelen; hver Nat laas den her under hans Hovedgjerde; han vidste fra Barndomsaarene af, hvad der stod i den, hver Dag læste han et Stykke, og paa sit Leie kom ham tidt trøstende i Tanken [Tanke e] de hellige Ord: »vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, vilde jeg boe ved [rettet fra hos e] det yderste Hav; saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og din høire [høiere e] Haand holde mig fast!«

Og under Sandhedens Ord og Tro lukkede han Øinene, Søvnen kom og Drømmen kom, Aandens Aabenbarelse i Gud; Sjælen var den levende under Legemets Hvile; han fornem det, det var som Melodier af gamle, kjære, kjendte Sange.